

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 25 grudnia 1931 r.
sygn. akt III Rw 1707/31**

- 1) Użycie słowa „proszę” nie sprawia, by wola zniszczenia testamentu była słabsza lub sugerowała chęć jedynie zmiany jego treści, tym bardziej, jeżeli z kontekstu wypowiedzi jasno to wynika.**
- 2) Pominięcie dowodów ze znawców pisma nie stanowi o wadliwości postępowania, jeżeli dowód ten, w braku wątpliwości uznany zostanie za zbędny.**

Sąd Najwyższy jako są rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Grabowskiego,
a w obecności: sędziego Sądu Najwyższego Hroboniego i sędziego Sądu Najwyższego Żurawskiego, jako sędziów,
w sporze: (1) Michała Lendy w Zakopanem, (2) Wiktorii z Lendów Wojciechowskiej, (3) Reginy z Lendów Heretykowej, (4) Marii z Lendów Sochowej, (5) Walentego Lendy, (6) Franciszka Heretyka i (7) małoletniego Józefa Heretyka, działającego przez ojca Franciszka, od 2. do 7. w Płaszowie, powodów, działających przez adwokata dr. Josefa Woźniakowskiego w Krakowie,
przeciw Andrzejowi Lendzie w Płaszowie, pozwanemu, działającemu przez adwokatów dr. Wojciecha Sapeckiego i dr. Józefa Emilewicza w Podgórzu,
o uznanie rozporządzenia ostatniej woli śp. Franciszka Lendy z daty Płaszów, dnia 16 października 1929 r. za uchylone itd.,
wskutek rewizji pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, jako sądu odwoławczego z dnia 16 kwietnia 1921 r., sygn. akt II Bc 158/31, którym ten sąd wskutek odwołania powodów zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 listopada 1930 r., sygn. akt I Cg J 1015/30,
po wysłuchaniu wniosku wiceprokuratora Sądu Najwyższego dr. Hołowczaka,
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

nie uwzględnić rewizji.

Uzasadnienie

Rewizji opartej na przyczynach rewizyjnych z § 503 pkt 2-4 k.p.c.¹ nie można przyznać słuszności.

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

Pominięcie dowodu ze znawców pisma nie przedstawia wcale wadliwie postępowania, skoro Sąd Apelacyjny na podstawie porównania pisma w związku z wynikami rozprawy i przeprowadzonych dowodów (§ 498 k.p.c.) mógł ustalić i ustalił, że pismo to pochodzi z ręki śp. Franciszka Lendy, a w ślad za tym słusznie uznał dowód ten za zbędny (§ 488 k.p.c.).

Zbędnym również było słuchanie świadków Józefa Rozumka i dr. Emilewicza, a to tym bardziej, że rewizja nawet nie przytacza żadnych okoliczności, które by w drodze tego dowodu miały być stwierdzone.

Oparta na powyższych zarzutach przyczyna rewizyjna z § 503 pkt 2 k.p.c. nie zachodzi.

Przyczynę rewizyjną z § 503 pkt 3 k.p.c. należy pominąć, jako niewywiedzioną według ustawy (§ 506 ust. 1 pkt 2 k.p.c.), albowiem rewizja nie wymieniła żadnej przesłanki zaskarżonego wyroku, która by w istotnym punkcie była sprzeczną z aktami, a zarzuciła jedynie sprzeczność z aktami interpretacji słów użytych przez spadkodawcę Franciszka Lendę, który to zarzut podpada pod przyczynę rewizyjną z § 503 pkt 4 k.p.c. Ale i ta ostatnia przyczyna rewizyjna nie jest daną, bo ocena prawna zaskarżonego wyroku jest trafna i uzasadniona w stanie faktycznym sprawy i w ustawie.

Wywód rewizji, jakoby użycie słowa „proszę” w piśmie skierowanym przez spadkodawcę Franciszka Lendę do adwokata dr. Emilewicza osłabiało zawarte w nim polecenie zniszczenia testamentu i wskazywało w łączności z innymi okolicznościami na to, że spadkodawca chciał tylko zmienić rzeczony testament, nie jest przekonujący.

Słowo „proszę” ma znaczenie wezwania i wyraźnego polecenia zniszczenia testamentu, bo „rozwiązanie” testamentu nie może być w danym przypadku nawet inaczej rozumiane.

Dlatego też Sąd Najwyższy jest zdania, że przyjęta w zaskarżonym wyroku wykładnia dotyczącego pisma odpowiada najzupełniej woli spadkodawcy zniszczenia sporządzonego przez niego testamentu, a gdy wola ta została wyrażona stanowczo i wyraźnie w sposób odpowiadający wymogom ustawy (§§ 717, 719 k.c.²), żalenie się na mylną ocenę prawną jest chybione.

Z tych przyczyn w związku z trafnymi i wyczerpującymi pobudkami zaskarżonego wyroku, w których wywody rewizyjne znajdują należyte odparcie należało rewizję pozostawić bez skutku.

[Przywołane przepisy: § 503 k.p.c., § 498 k.p.c., § 488 k.p.c., § 506 k.p.c., § 717 k.c., § 719 k.c.]

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.